■ האשמת שוחד נגד מזכירי אירגוו המוניות

ליקס כהן, מזכיר אירגון המוניות של קווים 4 ו־5 בתל־אביב, התרגל לא מהיום לשמוע סיפורים על עיסקות מלוכלכות בענף המוניות. כאחד הותיקים בענף זה, חשב שהוא יודע כבר הכל.

אולם הסיפור שהשתפך, בהתרגשות ובזעם, בפני האדם שישב לפניו, היה חדש בשבילו.

האדם שישב לפניו היה מוכר לו. היה זה יוסף (ג׳וזפו) חליפי, אחד מבעלי אוטו־מוניות, משרד לתיווך וסחר מכוניות, המתמחה בעסקי מוניות.

חליפי רתח כולו: הוא סיפר לכהן כי במשך שנת 1969 התקשר בעיסקת שוחד עם שני המזכירים של אירגון המוניות של תל־אביב, יחזקאל פינקלשטיין ושמאי פיינגולד.

מהות העיסקה: באותה תקופה היה נהג מונית, הרוצה לקנות רכב חדש, חייב לחכות עד חצי שנה. לדברי חליפי, היו שני המזכירים מציעים לנהגים מעוניינים אספקה מיידית — אצל חליפי. התנאי: הנהג חייב למכור את מכוניתו המשומשת גם כן לחליפי — במחיר שיקבע חליפי.

תמורת כל נהג כזה, טען חליפי, קיבלו ממנו המזכירים אלף ל״י. במשך התקופה שלחן לו כעשרים נהגים מתחנות המוניות הילטון, שרתון, גורדון, וכן נהגים חפרים.

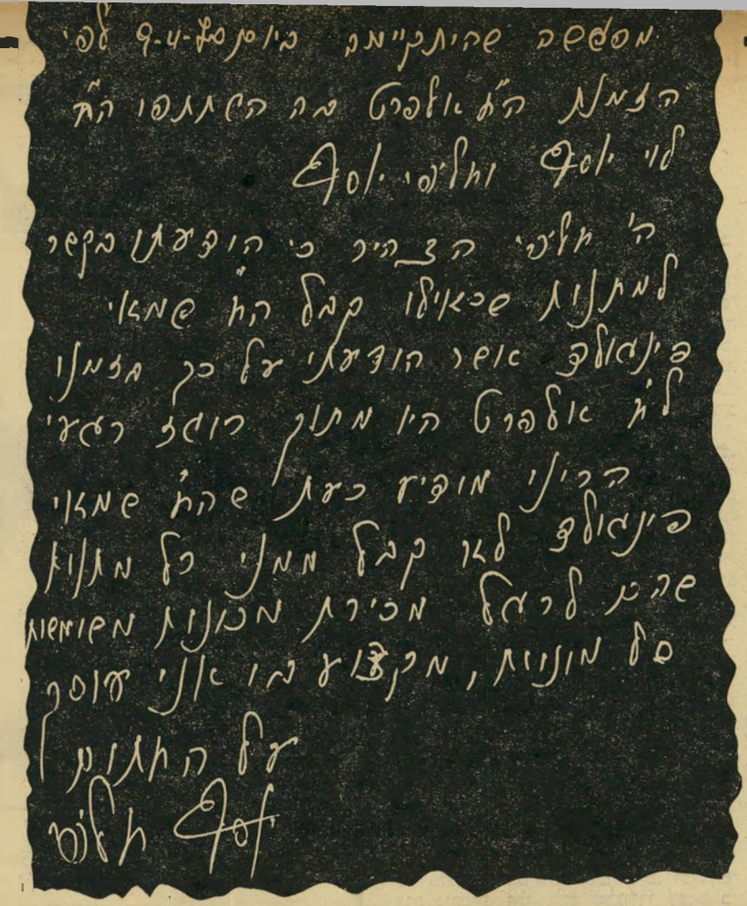

מספשה שהיתקיימה ביום 9.4.70 לפי
הצעת הר' אולפרט מה היתעניין הר'
לוי יוסף ותליפי יוסף
ה' חליפי הביע כי הוא פנה אליו
למתן עזרה שבאילו קבל הר' שמאי
פיינגולד כופר הודאתי על כך הצעתי
לו' אולפרט היו מתוך רוצה רשאי
הריני מופיע כעת שהר' שמאי
פיינגולד לא קבל ממני כל מתנות
שהיא לרבות מכירת מכוניות משומשות
של מוניות, מקבלות הוא אלי יותר
על התנהגות
חליפי

■ מה גרם למאשים להשתתק לפתע?

פרט. „אני לא אלך לפגישה בעטרה,״ אמר חליפי. „הם יחכו לי שם.״

נסיונות הפחדה

ליקס הרים מידם טלפון לאלפרט, שאל למה גילה את שם האיש לשני המזכירים. אלפרט השיב שלא גילה להם דבר, באחר שלא ידע אפילו מיהו — רק לשלמה שטיינקלופר, האחראי מטעם מועצת הפועלים על תיק המוניות, גילה שקיים איש בשם זה. בירור קצר העלה כי היה זה שטיינקלופר שמסר לשני המזכירים כי אלמוני העלה נגדם האשמת שוחד. „אהה, אנחנו יודעים מי זה,״ היתה התגובה.

עתה, משנודע שמו של חליפי, לא היה טעם יותר לפגישות חשאיות, וחליפי וּאלפרט קבעו פגישה חדשה במשרדו של אלפרט בבית־ברנר.

כאשר הגיע חליפי לפגישה, המתינו בסמוך פינקלשטיין ושטיינקלופר, הביטו בו בדממה קודרת כשהוא נכנס לחדרו של אלפרט. גם התנהגותו של אלפרט היתה מוזרה: עם פתיחת השיחה, הוא הרים קולו על חליפי — האדם שבא לגלות לו על

שוחד ב"בית־ברנר"?

המזכירים שמאי פיינגולד (מימין) ויחזקאל פינקלשטיין, שני מזכירי אירגון המוניות של תל־אביב—יפו, אירגון המסופח למועצת הפועלים של העיר. נגד השניים הועלתה האשמת קבלת־שוחד — והוסרה מייד לאחר מכן. האם היתה זו האשמת־שווא עם מטרה מסויימת — או שהופעל לחץ נגדי יעיל, כדי שהאשמה תוסר?

בסך הכל שילשל לידיהם למעלה מעשרים אלף ל״י, טען.

יותר מזה: פיינגולד ופינקלשטיין היו משיגים עבור הלקוח שלהם אישור ממשרד התחבורה לחידוש המשק (דרך אירגון המוניות), בלי זה יוסף חליפי לא היה יכול לספק מכונית־יבוא חדשה.

בהתחשב בעובדה שהם ניצלו את תפקידם הציבורי לשם כך, האשים המתווך הנרגז, היה בכך בפירוש משום קבלת שוחד.

מוניות מהשטחים — לתל־אביב

עסקי הזהב התנפצו בעיקבות סיכסוך בין השותפים. באחד המקרים ביקש חליפי, לדבריו, לשלם לשני נציגי הציבור סכום קטן מהרגיל, בטענה שהוא הרוויח באותה עיסקה מסויימת. פחות מכך גיל. השניים לא האמינו לו, סירבו לקבל מידיו את הכסף, טענו שהוא מנסה לסדר אותם. העסק התפוצץ לפתע והשניים החליטו על תגובה הולמת.

זמן קצר לאחר מכן התקבלה במשרד התחבורה הודעה מעניינת, לפיה קנה חליפי מוניות מערבים ממזרח ירושלים, והוא מפעילן בתל־אביב.

שני הדברים כאחד היו עבירה על החוק: גם לקנות מוניות מערבי השטחים, וגם להפעיל מוניות אלו מחוץ לגדה. עיסקה מעין זו היא מיכרה זהב. כדי להפעיל מוניות בתל־אביב, יש צורך ברשיון לאזור תל־אביב. רשיון כזה מחירו כ־60—70 אלף ל״י. הרשיונות מערבי ירושלים ניקנו ב־10,000 ל״י היחידה. החשבון ברור.

ההודעה למשרד התחבורה לא היתה אנונימית: המודיעים היו פינקלשטיין ופיינגולד.

בעקבות הודעה זו, החליט משרד התחבורה לפתוח בחקירה. עתה, במשרדו, הטיח ג׳וזפו חליפי בפני פליקס: „אני שילמתי להם עשרות אלפי ל״י — והם דפקו אותי! אני לא אשתוק.״

פליקס כהן הציע למתווך הנזעם לגלות את כל הפרשה לאורי אלפרט, מזכיר מועצת פועלי תל־אביב—יפו. עוד באותה פגישה התקשר פליקס עם אלפרט, גילה לו כי אלמוני רוצה לספק לו פרטים על פרשת שוחד באירגון המוניות, אירגון המוניות מסועף למועצת הפועלים, ומזכיריו, פיינגולד ופינקלשטיין, יושבים בבית־ברנר, בניין מועצת הפועלים.

אלפרט הסכים, קבע פגישה בקפה עטרה, ברחוב אלנבי לאותו יום בשעות אחר־הצהרים.

אך עוד לפני מועד הפגישה קיבל פליקס טלפון בהול — ומבוהל — מחל פי: „מדוע שוחד בין אנשיו. פליקס כהן, שנכח בפגישה, התערב, האשים את אלפרט בגלוי שהוא מנסה להסחיד את חליפי בצעקותיו אלו. בתשובה, הורה אלפרט לפליקס לעזוב את החדר.

„הייתי מרוגז״

עקבות השיחה בין השניים וסדרת שיחות נוספת, הוכתב לחליפי מכתב — והוא חתם עליו. תוכנו של המכתב:

„סיכום מפגישה שהתקיימה ביום 9.4.70, לפי הזמנת החבר אלפרט, בו השתתפו לוי יוסף (שותפו של חליפי) וחליפי יוסף. החבר חליפי הצהיר כי הודעתו, בקשר למתנות שכאילו קיבל החבר שמאי פיינגולד, היתה מתוך רוגז רגעי, וכי פיינגולד לא

(המשך בעמוד 33)

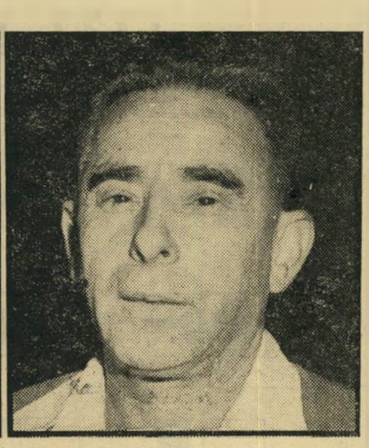

הבוסים אורי אלפרט (מימין) הבוס של מועצת פועלי תל־אביב. בפניו הובאה ההאשמה — ובעיקבות הבירור בינו לבין המאשים, הוסרה ההאשמה. משמאל נראה פליקס כהן, הבוס של אירגון המוניות המישני החזק שבעיר: בפניו הובאה ההאשמה בפעם הראשונה — והוא אשר העביר אותה אל הבוס הגדול, אורי אלפרט.

גילית לאלפרט את שמי?״ קרא חליפי בזעם רב.

הוא סיפר לפליקס כי לפני דקות ספורות התקשרו עימו אנשיהם של שני המזכירים, איימו עליו שלא להופיע לפגישה עם אלפרט.